

rei évre . .	80 Leu
Negyed évre	40 Leu
Egy óra . .	14 Leu
Hirdetés sz	Nyilttér
díjszabás szerint.	

SZÉKELY UJSÁG

egyesülve a SZÉKELY HIRLAP-pal.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNASZEP REGGEL.

A
SZÉKELY UJSÁGOT
néhai Molnár Emil,
2
SZÉKELY HIRLAPOT
Biró Lajos alapította.

Felelős szerkesztő és kiadó:

Kovács J. István

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

KOVÁCS-HIRLAPIRODA, Str. Gen. Avarescu
(volt Gábor Áron-utca) 1. szám.

Főszerkesztő :

Dr. I. Diénes Ödön

Egy kiveszett fogalom.

Az élet erkölcsi tartalmából kivett egy drága fogalom...

Mióta az emberiség történelmét írják, az emberi fogalmak egyik legjelentősebbje és legszentebbje a tulajdon szentsége volt. Sőt nem tulzás, ha mondom, hogy e fogalom körüli harcokból alakul ki nagyjában az egész emberi történelem. A világhistória népiértő összecsapásai majdnem kivétel nélkül egyetlen okra vezethetők vissza: a tulajdonra. Egyik néptömeg szemet vet a másik tulajdonára és azt erőszakkal is birtokába törekszik venni. A másik néptömeg elleneáll és a saját vére árán is halálíg védi azt, amit jogos tulajdonának ismer. Az „enyém-tied” fogalma egyik örök mozgatórugója úgy a társadalmi életek történéseinek, mint az egyéni élet tevékenységének, küzdelmeinek. Nagyszerű egyéni erények messzevilágító cselekvéseiben a tulajdon védelmének áldozatos példája tündöklök. Megölt országok beszédes sarkövei a tulajdont védő harcok emlékezetét adja át az örökkévalóságnak.

A népek fejlődésének történelméből meggyőződhetünk, hogy az emberi együttélés rendjét biztosítani akaró társadalmak mindenekelőtt a tulajdont helyezik a törvények védelme alá. Ezek a törvények az elrettentés világos ten-

denciájával cégéres bűnnek minősítenek a tulajdon ellen elkövetett támadást és azokat a megtorlás kérlelhetetlen szigorával sújtják.

Lapozzátok végig az Árpádházi királyok törvényeit Magyarország történetében! Micsoda drákói szigor sujtja az orzást, a lopást, mikor orr- és fül levágatásával, az élő test megcsonkításával törekszik beletörni az elvadult hajlamosságot az európai erkölcsök szigorú rendjébe!

„Ne bántsd a másét!” Az erkölcsi életnek már a műzési törvényekben lefektetett régi elvét a maga életrendjébe bevette minden társadalom és ez lett az alapja az emberi együttélés biztonságának, biztosítéka az emberi szorgalom vagyonszerző célkitűzéseinek.

Kertész nem írhatja feltöbbször gond-
dal a kertjén elburjánzó gyomot, mint
ahogy az emberi művelődés törekedett
a maga törvényeivel irtoztatni a társada-
lom nagy közösségét károsító és nyug-
talanító rablóösztrököket.

És mégis mit kell ma nap-nap után látnunk? A huszadik évszázban, az annyiféle és annyiféleképen megcsufolt hüperkultura világában? Szánalmasan megbukott próféciaik ellenére, melyek a világháború véres katasztrófája után az erkölcsök megtisztulását hirdették, elveszett a legdrágább fogalom az élet erkölcsi tartalmából. A világ nem bír

felőcsudni az eltulajdonítások szörnyű kábulatából, egész országok korrumpált közléte szinte rendszerré csontosította az idegen vagyonokban való felelőtlen garázdálkodást. A nyomoréknak születt és a háborut állandósító békeszerződésben e világ legnagyobb tözsérei és leghatalmasabb orzói országokat ajánlékoznak el, melyeknek birtoka soha sem volt az övék! Az országok új belső rendezkedésénél, a konszolidáció hazug jelszava alatt értékes vagyonok, százados gazdaságok forgácsolódnak el. Állami erőszak mellett kommunizálódnak anélkül, hogy a régi jogos tulajdonosok igazságos kártérítésben részesülnének és annak figyelembe vétele nélkül, hogy az elorzott értékek öröklés vagy jogos szerzés útján jutottak-e a régi gazda birtokába?

A közélet pedig? . . ?

Nem tartozom azok sorába, akikről a méltatlankodó megítélés joggal hangoztathatja a régóta ismert aksziómát. „Rossz kutya az, amely a saját vackát megugatja!” De a megdöbbenő tapasztalások elbusult keserűségével kell rámutatnom arra a jelenségre, ami már nemcsak a mi specifikus nyomorúságunk, hanem az új élet egyetemes betegsége. Jóízlésű ember már-már irtózik hirlapot venni a kezébe, mert annak rovatait a régi tartalom helyett a visszaélések, csalások, sikkasztások, lopások vé-

T á r c a.

Régi kézdivásárhelyi emberekről.

Dr. Török Andor felolvasása a Kézdivásárhelyi Erzsébet
Arvakegyház 1932 ápr. 23-iki estélyén.

I

A régi Kézdivásárhely három évszázadából szedtem itt össze egy csomó epizódot, melyek a régi vásárhelyi emberek lelki világát jellemzik. Jelentős és jelentéktelen, kicsiny és nagy esetek, egymással össze nem függő képek ezek, kis rajzok, melyeket sorban egymás mellé rakok, mint a gyermek a kirakós kockáit, a miből a végén egy egységes kép alakul ki. Vajjon ebből fog-e végül valami kialakulni?

1579-ben Báthori Kristóf fejedelem Kézdivásárhely városnak adományozta a Katrosa-erdőt és az ezzel szomszédos területeket, melyek az előtt a szentléleki váradalmához tartozó ingatlanok voltak. Mikor a fejedelmi biztosok az adományos várost az új birtokba be akarták iktatni, néhány szomszédos felsőfehérvármegyei birtokos elvenvetést tett, hogy az adományozott terület szélén némely kisebb részek az ő tulajdonuk. Ebből perreutasítás folytán per lett, mely a város javára dőlt el, de ekkor, mielőtt a város beleülhetett volna az új dominiumba, közbejött valami.

Báthori István lengyel király, ki egyben Erdélynek is fejedelme volt, mint lengyel király nagy és győzelmes háborukat viselt Poroszország és az orosz cár ellen s e háborúkban erdélyi magyar-székely csapatokat is vett igénybe; ez erdélyi csapatok fővezére Károlyi István volt, a ki kiváló hadvezetésével és nagy személyes víztéségével a háboru egyik legünnepelebb hőse lett és István király 1581-ben neki ado-

mányozta az egész szentléleki váruradalmat minden tartozékaival együtt.

Mikor a Károlyi birtokbeiktatására került a sor, súlyos bonyodalom keletkezett, mert Károlyi azt állította, hogy a városnak adományozott terület beletartozik a neki adományozott szentléleki váruradalomba s így őt, Károlyit kell az egész várbirtokba, tehát a Katrosa és szomszédos erdőkbe is tulajdonosként beiktatni; — evvel szemben a város tagadta, hogy e részek a várhoz tartoztak és különben is hivatkozott arra, hogy az ő adománylevele előbb kelt, bár ugyan a közbejött ellentmondások folytán még nem jogerős. Ebből egy nagy per keletkezett, a felek azt a fejedelem ítélőszékeig vitték s a fejedelemnek, akkor Báthori Zsigmondnak nagyon kellemetlen volt a dolog: két fejedelmi adománylevelél állott szemben egymással, — bármelyiket csorbitja meg ítéletével, magán a fejedelmi, államfői tekintélyen üt vele csorbát.

A nehéz kérdést igen érdekesen oldotta meg. 1588-ban magához hívatta a peres feleket Fogaras várába; a város képében Szabó Balázs bíró jelent meg két esküdt tanácsosával. Ott a fejedelem három napig asztalánál vendégeiül látta a veszekedő feleket és hol külön-külön, hol együttesen addig puhitotta, gyurta őket, amíg kiegyeztette őket. A vásárhelyi bíró elég jó diplomatának bizonyult: látta, hogy Károlyival, a nagyhatalmu országgal szemben nehéz lesz pert nyerni, azért jogi érvek helyett Károlyi nagylelkűségére hivatkozott: Van már neki híre, dicsősége, gazdagsága elég, nem szorult rá arra a kis erdőre, hagyja hát a kis székely városnak, a melyre nézve az életkérdés. Ez lefegyverezte Károlyit és belement az egyezségbe, mely szerint a város lemond a Katróstól délre fekvő részekről, viszont Károlyi

elismeri a fennmaradó Katrova tulajdonos-
sául a várost. Ezt a fejedelem saját aláírásá-
val és pecsétjével kiadott oklevélbe foglaltatta,
elmondván benne, hogy ez az ő személyes
közvetítése folytán jött így létre.

Negyven esztendővel ezután, 1630-ban Szabó Baláznak a fia Szabó János ült a főbírói széken. Nagy tekintélyű, jeles vezére volt városának. Rőla az alábbi epizódot említem fel: Mikor altorjai Török Mihály földesur utódok hátrahagyása nélkül meghal és így birtokai a kincstárra szállottak, a fejedelem e birtokokat egy hívének, Gyárfás Pálnak adományozta; ezen birtokok közé egy kantafalvi telek is tartozott, melyet azonban Szabó János a várossal megvéttetett, mert hasznosnak látta, hogy a város a szomszédos fehérvármegyei Kanta földjén birtokos legyen. Midőn aztán a fejedelmi bírók az adományos Gyárfás Pált be akarták iktatni, a vagyontömegbe belevették a Kantai telket is; ez ellen a város írásban tiltakozott, hogy ez már az övé és nem hagyhaték; de a bizottság a tiltakozás dacára megjelent a helyszínén, hogy bevezesse a teleket birtokába az adományost. Itt azonban a bizottságot a telek tárt kapujában a város tanácsa fogadta és élükön állott kivont karddal Szabó János főbíró, kijelentve, hogy fegyveresen ellenáll a bizottságnak s mikor az ennek dacára (azt híven, hogy ez csak jelképes gesztus akar lenni) megkísérelte a behatolást, a főbíró a karddal vagdalkozva visszaűzte őket. Erre azok, vérontást kerülendő, jegyzőkönyvet vettek fel és panaszt emeltek a fejedelem előtt. De Szabó János elment a fejedelmi ítélőszék elébe és igazolta, hogy jogosan élt a fegyveres ellenállás eszközével; mire aztán ítélet helyett az adományos Gyárfás és a város békésen kiegyeztek.

get nem erő sara tölti be és míg e rettenetes élet kalváriautján kéztördelő kétségbeeséssel keres fentartó munkát a becsületes akarat, a közvagyon őrzésére és gyarapítására minden hivatottság és rátermettség nélkül, rögtönözve beültetett sáfárok irtózatossá tételében lopják el az államélet zavartalan menetéhez szükséges közvagyonot. És ez a piszkos korrupció már-már olyan uralkodó rendszer lesz, hogy maholnap guny és megbélyegzés tárgya lesz a tisztakezü becsületeség, mely tisztaságát ettől az erkölcsi fekélytől undorodva fordítja el!

Minden államéletnek egyik főtörvénye a presztizs érintetlen megőrzése. Ennek a célnak érdekében tobzódott az új idők folyamán minden hatalmi örület. Ennek érdekében tartanak fenn, erőt felülmúló áldozattal óriási hadseregeket az országok, melyeknek erejét a dolgozó milliók véres verejtéke kölcsönzi!

Székely népünk vagyonmentése.

Konverziós

A konverziós törvény megjelenése óta élénk mozgalom indult úgy a székely és székelyföldi fiókhálózatok, mint a magyar pénzügyi intézetek, mint az adósok részéről, hogy minden érdeket kielégítő megoldást találjanak. E megoldás keresésének műveléséből hiányzik az egységes elvi irányítás. Sem a szövetséges vezetőségei, sőt a hivatalos magyar párt megyei irányításra hivatottjai is ezideig sehol nem mutattak semmi készséget a már több pénzügyi intézetet vezető, vagy azok megbízásából újságpropagandát kifejtők megoldási javaslatának a szervezetség komolyságával, az egység tekintélyével és a faji öntudat komoly megértésére találó érvelésével székely fajunk hitelszervezeteinek megmentése által a faj hitelszükségleteinek jövőbeli biztosítására.

1920 év elején, — amikor a korona pénzbérváltásról már komolyan volt szó, a két kézdivásárhelyi alapítású akkori pénzügyi közgyűlésein, mint a város akkori polgármestere, felvettem azt az eszmét, hogy az akkor tervbe vett alaptőke felemelések megtörténte után egyesíteni kellene az erőket.

Mikor pedig 1925 évben Háromszék és Csikmegyékbe bevonult az akkor még „Gyulafehérvári Takarékpénztár” a fiókjaival, ismét eredménytelen maradt az akkor még működött „Kézdivásárhelyi Kisegítő Takarékpénztár” azon újabb hivatalos kísérlete, hogy a két kézdivásárhelyi alapítású pénzügyi intézet egyesüljön, csökkentse az üzleti költségeit, a vezetési költségeket, hogy az által versenyezősebbé váljon úgy a hitelkihelyezések, mint a betétgyűjtések terén. Ez a kísérlet sem sikerült.

Legutoljára 1927 év őszén történt kísérlet egy nagy koncentrációra a Háromszék megyei összes pénzügyi intézeteknek — melyek helyi alapításúak voltak — egyesítése kapcsán a Brassói Általános Takarékpénztár bizonyos foku, de legfennebb egyharmadrészen érdekeltség és részesedés vállalásával. Ez sem sikerült.

1931 év telén — amikor már sokkal nagyobb volt a baj nemcsak Romániában, hanem más országokban is — még egy utolsó, de már a bécsi „Kreditanstalt” bukása miatt a mozgalom legelején dugába dőlt kísérlet volt hasonló céllal, éppen az akkori nagy betétmegrohanások miatt, a melyek kapcsán igen sok esetben egyes pénzügyi intézetek részéről is a másokra bizalomelvonás szempontjából veszélyeshírterjesztések történtek.

Mindezeket csupán a továbbiakban mondandóim jobb megalapozása és semmi esetre sem szemrehányás, vagy kellemetlenkedés célzatával írtam le és még csupán azt az igazságot kell leszögezmem, hogy az egész Székelyföldön a pénz megdrágulás, a betétkamatok s ezzel a kihelyezési kamatláb szökésszerű abnormis felduzzadása 1925 év óta kezdődött, amikor úgy Csikban, mint Háromszéken az előbb Gyulafehérvári Takarékpénztár, majd „Transzylvánia Bank”

Pedig az ilyen presztizs a szüro-nyok millióinak minden fenyegető villogása mellett sem az igazi presztizs.

Arról csak ott lehet igazán szó, ahol az állami élet rendjét, biztonságát, békés fejlődését egészséges, igazságos és állandó érvényű törvények és nem mároról-holnapra hevenyészett alkalmi intézkedések izgatják. Ahol a törvények tiszteletét a kormányzat nemcsak a polgároktól követeli meg, de első sorban maga mutat követendő példát azoknak tiszteletében. Ahol becsületes közigazgatás, tisztakezü közvagyonkezelés, pártatlan és megvesztegethetetlen igazságszolgáltatás védi az ország anyagi és erkölcsi javait. Ezek nélkül a nélkülözhetetlen attribútumok nélkül céltalan fecserlés a karhatalom fenntartására hozott minden áldozat és minden fennhangoztatott presztizs csak fikció!

Szabó Jenő.

összefogás.

fiokjait megnyitotta, dacára az összes helyi alapítású pénzügyi intézetek legvégső törvényes és morális határokig való tiltakozásának.

Három idézetet engedjenek meg az olvasók, melyeket dr. Gyárfás Elemér szenátor az 1924 évben megjelent „Románia hitel-szervezetei s az Erdélyi Magyar Pénzügyi Intézetek” címmel bíró könyvéből idézek.

Öt-hat különálló csatornarendszer épült ki a pesti nagybankok égisze alatt Erdélyben, melyek felszították innen az erőket s közvetítették a budapesti impulzusokat, folyton akadályozva egymást munkájukban, kihasználva céljaikra a politikai és társadalmi ellentéteket s mesterségesen is szembelyezkedve a különböző gazdasági erőtenyezőkkel. („Ez az imperium változás előtti időre vonatkozó megállapítása dr. Gyárfásnak.)

Majd a „Román Imperium” alcim alatt ezt mondja:

„A magyar jellegű erdélyi intézetek zöme a helyi környezetben igyekezett minél szilárdabb gyökeret verni... fokozott munkával és energiával törekedett önálló létét saját erőforrásaira támaszkodva meg-alapozni...”

Könyve bevezető részében pedig figyelmezteti a kormányt, hogy:

engedjék, hogy az erdélyi közgazdasági intézmények Erdély talajában és népük lelkébe nyúló gyökereire támaszkodhassanak és szervezeteik kibonthassák a saját belső erőikben rejlő összes energiájukat.”

Ha valaki felelni akarna arra a kérdésre, hogy ha a román államhatalom nem is, de vajon a magyar pénzügyi és politikai vezetők s köztük éppen a Magyar Bank-szindikátus érdemes elnöke: Dr. Gyárfás Elemér mennyire tartotta be azokat a kötelezettségeket, melyeket irányelv gyanánt a fenti idézetekben kijelölt, minden elfogultság nélkül is csak oly választ adhatna, mely csupán rekrimináció lehetne, de — sajnos — az adottságokon, amelyek bekövetkeztek, rövidesen segíteni nem tudna. De a jövőre nézve mégis az e kérdésekkel való foglalkozás azt hiszem gyakorlatilag hasznosítható lesz s ezért ne vegye senki tőlem rossznéven az e tárgykörben való foglalkozást e cikk keretében.

Ime az imperium változása óta a „Kolozsvári Takarékpénztár és Hitelbank” továbbá a „Transylvania Bank” a Székelyföldnek azon területein is terjeszkedett fiókjaival, ahol a helyi intézetek alaptőke emelésekké igyekeztek mélyebb gyökeret verni saját talajukban.

Sajnos, hogy közel egy éve, mindkét pénzügyi intézet kényszerregezésbe jutott s ezzel egyikük rontotta például a háromszéki gazdasági viszonyokat is, melyhez annyi jó betét felszívásával van inkább kapcsolata, mint az itteni hitelügyek kielégítésével, mert az innen szerzett betéteknek nagysága — leg-

alább is az én komoly információim szerint — jóval meghaladja az itt kikölcsönzött tőkéket, de ha nem is, akkor is a közismerten éveken át szedett abnormis kamatok segítették bizonyos fokig a kihelyezések összegének emelését s ezzel a konverzió törvényi indokainak megalapozását a kifizetni nem tudott adóssági kamatok halmozása, illetve azoknak jó ideig a tőkéhez való csatolása által.

Felekezeti jelszavak is kerültek forgalomba sokszor.

Tehát elkövetett ugyanaz a hiba, a kolozsvári központosítás által, mint ami a budapestivel történt.

Ép ez intézetek léptek túl a helyi környezeten s felszították magukba temértelesen egyházi és alapítványi összegeket és a központosítás tulzása esve, megbénították a székelyföldi helyi gazdasági erők kifejlődését akkor, amikor ez a nagyobb pénzösszeg idején egyáltalán nem lett volna megoldhatatlan feladat.

Ez állításom igazolására legyen szabad csak annyit megjegyezmem, hogy például csak a háromszéki megyei saját alapítású pénzügyi intézetek 1930 évi mérlegadatai szerint saját tőkéik összege 62 (Hatvankettő) millió lejt meghaladta, az idegentőkéik összege kerek számban 300 (Háromszáz) millió volt, mely összegből a visszleszámitolás összege kerekben 19 (Tizenkilenc) millió s ebből a megyén belüli 8 (Nyolc) millió, vagyis a 200 (Kettőszáz) milliót meghaladó betét és a saját tőkéik összege az akkor még szokásban volt folyószámlabetétekkel együtt 281 (Kettőszáznyolcvanegy) milliót tett ki.

Ez a hatalmas összeg azt mutatja, hogy a Háromszék megyében működött pénzügyi intézetek saját adósaiknak alig adtak 12 (Tizenkettő) milliónál több összeget kölcsön, mint a mi saját erőforrásaikból szűrmazott s ennek is megvan a maga egyszerű magyarázata abban, hogy a Kv helyi Kisegítő Tktárnál érdekeltséget vállalt Brassói Általános Takarékpénztár (Sparkasse) adott az akkori viszonyok között tulzott kamatokkal küzdő adósoknak a „Kisegítő” utján valójában konvertálási kölcsönöket (nagyobb tételekben, amikortól kezdetét vette a helyi piacokon is a kamatredukció, mielőtt az államhatalom avatkozott volna be a kamatok leszállításába a stabilizációs törvény meghozatalával kapcsolatban legalább másfél évvel azelőtt a minék morális értékét letagadni sohasem lehet senkinek.

1930 decembere óta, mikor a fenti adatoknak megfelelő megyei pénzügyi zárszámadások készültek, nagyot fordult meggyünkben is a világ. A betétesek megrohtak mindenik pénzügyi intézetet s azok az intézetek is, — melyek teljes jóhiszemmel — azt hitték, hogy megingathatatlanok, már a betétről miatt is egyedül minden órában rosszabb helyzetbe kerültek s most a konverziós törvény egyenesen alkalmas arra, hogy rájuk tegye a sírfedőkövet.

De csak akkor, ha nem találjuk meg egymást mi székelyek.

Akkor, ha be nem látjuk, hogy a mi ősi kollektívizmunk, — aminek egyik leggyakoribb példája a kaláka, magába nem kényszerít minden egyéni érdekszolgálatot. És mi legyen az útja a mi gazdasági életünk hitelszervezeteivel kapcsolatos bajaink egészségessé tételének?

A „mindnyájan egyért és egy mindnyájáért”: fajunk fennmaradásáért összes meg-meglévő erőink összevonása. Kiszámítása a feltétlenül szükséges veszteségeknek és kiszámítása a veszteségek fedezésére felhasználható erőknél.

Midőn ezt tudjuk: számbavétele annak, hogy a veszteségek egészséges eliminálása, a bajok kiküszöbölése mily módon a leg-gazdaságosabb.

Szóval egy modern kalákát kell rendeznünk magunk között.

Mindjárt egy néhány gyakorlati példával szolgálom, melyek ha talán első olvasásra nem is lennének minden szempontból kritikán felüliek, de bizonyára nem lehetetlenek.

Első feltétel azonban az áldozatkészség minden vonalon és bárki érdekelt anyagi romlásának előidézése nélkül.

A pénzügyi intézetek vegyék számba felhasználható alaptőkéiket, tartalékaikat s abból csak annyit igyekezzenek számszerűsíteni

megtartani, ami elég törvényszerű működésük jogigényének megővéséhez.

Amit nem fedez az adósok jogos adósság mérséklésének érdekében a részvény és tartaléktőke, annak fedezésére vegyük igénybe a betétesek engedékenységét.

Ha egy pénzügyi intézetnek 15 millió úgynevezett saját tőkéje, 25 (Huszonöt) millió betétje s 40 (Negyven) millió kihelyezése van, átlagos 30%-os magánegyezséggel 28 millió kihelyezésének, mint követelésének további vagyonképpen megmaradásával számolhat. Ebből az így előálló 12 millió veszteségből fedezzen le a saját tőkéből való leírással 6 milliót, (ami saját tőkéjének mintegy 40%-a), míg a további 6 milliót alkudja le betéteseitől (ami a betéteseknek átlagos 24%-a).

Az adósságok és a betétek csökkentése érdekében közvetítsen a betétesek és adósok között *vételügyleteket*, ahol és amikor az adósok kisebb-nagyobb vagyonrészét a mai forgalmi árnál legalább 25% al magasabban adja el, de az árkülönbözettel együtt az egész vételárát fordítsa az adós tartozásának részletlesztésére, ahol az egész hitelezett összeg a vételárból ki nem telik az adósnak adott tartozás rész elengedése dacára.

Esetleg engedjen át a betétesnek jelzálogilag biztosított követeléseket úgy az adós, mint a betétesrel történt magánegyezség után, konvertálván úgy az adósság, mint a betét összegéből megfelelő és minden érdekelt által elfogadott százalékot.

Ha pedig mindenkivel megtörtént a kiegyezés, a hitelüzem további felvétele céljából egyesüljenek e megyében levő összes pénzügyi intézetek egyetlen szervezetbe, ahhoz tömörítvén megmaradó erejüket, a melyik legerősebb marad közülük az ily magánkonvertálás után s ezzel szállítsák le az üzemi és az igazgatási költségeket, szerezzenek maguknak egy erősebb állami támogatást a Banca Națională után s ha ott nem lehet, külföldi érdekeltiség megszerzése révén.

Ez lesz az igazi és egyetlen, a székely-ösi kollektivitás modern formába öltöztetésével mindenki megnyugvására és a székely faj további életképességének bebizonyítására alkalmas, tisztességes és becsületes kivezető út a végromlással fenyegető bajból.

De ezt minél gyorsabban és minél nagyobb propagandával meg kell valósítani.

Dr. Molnár Dénes.

A konverzió kalákája.

— Reflexió dr. Molnár Dénes cikkére —

A Székelyföld május 5-iki, csütörtöki számában dr. Molnár Dénes kedves barátom fenti címmel közölt cikkére szükségesnek tartom a következőkben reflektálni:

A cikk s a benne megjelölt utak és módok — bár azokkal nem mindenben értek egyet — felette érdekesek és értékesek. Igazolásul legyen mondva dr. Molnár Dénesnek, hogy azok egyikét-másikat a vezetésem alatt álló Kézdivásárhelyi Takarékpénztár már cikket megelőzően is alkalmazta s intézetünk érdekében most is gyakorolja. Így pl. az adósok és betétesek általa említett kompenzációját.

Cikkének azon elgondolásával, hogy az adóssal és a betétesrel magánúton ki kell egyezni és a részvényitőkét bizonyos minimális összegekre le kell szállítani, már a Székely Újság ápr. 24-i számában foglalkoztam. — Nagy megnyugvásomra szolgál, hogy cikkéből ezirányú elgondolásom helyességét igazolva látom. — Mint fent említettem, egy-két kivétellel cikkével nagyjában egyetértek; említ azonban abban olyan dolgokat is, melyekben nekem más a felfogásom. — Ezek egyike pl. az általa s többek által dédelgetett eszme, hogy „háromszéki pénzügyi intézetek” egy intézetté tömörüljenek, mert együlésben van az erő. — Hiszen ez gyönyörű közmondás és elgondolás, csak hogy e közmondás a gyakorlatban kissé sántít. — Éppen azért, mert egyre-másra felvetődik ez az eszme, a magam részéről sérelem ne essék, végezni akarok ezzel a folyton előlőránccal „fuzióval”. — Igen is én bátran kimondom: én ellene voltam és vagyok a sokat emlegetett és proponált fuzióknak. — Bennünket, a Kézdivásárhelyi Takarékpénztárt annak idején a bajbajutott Csikszeredei Takarékpénztár, majd a kényszeregyezséget kért Brassói Népbank, végül a Kézdivásárhelyi Kisebítő Takarékpénztár akart arra bírni, hogy fuzionáljunk velük. — Hogy jól tettük, hogy nem fuzionáltunk, azt igazolta a jövő. — De nehogy valaki azt higgye, hogy e tekintetben elfogult a nézetem: ellenkezőleg. E sorok írójának nagy része van abban, hogy pl. a Kézdivásárhelyi Takarékpénztár és a Háromszéki Takarékpénztár évtizedes barátsága bensőséges üzleti érdekékké erősödött olyannyira, hogy a két intézet ma — bár ki nem mondott — de tényleges érdekközösségben van egymással, dacára annak, hogy önálló és független mind kettő. — Ez érdekközösségnek kiépítése és szorosabbá tétele ellen az adott körülmények és viszonyok között jómagamnak sincsen kifogásom.

Az idő bebizonyította azt, hogy az önálló, fiókhálózatall nem rendelkező, nem túlméretezett, szolid alapokon dolgozó kis vidéki bankok erősebbek és jobbak, mint az agyonfuzionált és agyonfiókózott nagy, vagy nagynak lenni akaró bankok. — A t. olvasó emlékezni fog arra a kijelentésre, melyet Bocsa László vezérigazgató tett a Kolozsvári Takarékpénztár kényszeregyezése alkalmával, amikor is kifejtette, hogy intézetének a Kolozsvári Takarékpénztárnak — mely Erdély legnagyobb magyar bankja

— fizetési nehézségei nem kis mértékben onnan származtak, mert mind több és több immobilizált intézetet anyaintézete a Pesti Hazai Első Takarékpénztár javaslatára vagy magába kellett olvasztania, — vagy azoknak segítségére kellett menjen érdekközösség vállalásával, vagy más uton. — És itt van az Österreichische Kreditanstalt esete. E mammutintézet bukását nem kis mértékben az okozta, hogy az immobilizált és nálánál kisebb Bodenkreditanstaltot magába olvasztotta. — Hogy kívánhatta és kívánhatja valaki azt, hogy a kicsi Kézdivásárhelyi Takarékpénztár tudja megemészteni a vele egyforma nagyságú, sőt összesen nálánál nagyobb érdekkörű intézeteket. — És vajjon nem lehetett-e eléggé megfigyelni a mostani bankbukások idején, hogy ép a nagykereskedés, sok fiókkal rendelkező bankok kerültek előbb pénzzavarba, míg a jól vezetett kis vidéki pénzügyi intézetek szilárdan megállottak. — Ha a nagyságban van az erő, hogy lehet az, hogy a nagy Banca Marmosch milliárdos állami segítséggel kényszeregyezésbe került, — míg a kicsi Kézdivásárhelyi Takarékpénztár egy Leu segítség nélkül megállotta a sarat. — Nem, kedves olvasóm, a fuzió, fiókosítás, terjeszkedés egy olyan idea, melyet a súlyos viszonyok nem igazoltak. — Aki meg tud élni, megél egyedül s aki nem tud megélni s társul a jó bankhoz, elszívja annak is a vérért. Magyarországon is a Pénzügyi Központ megalakulása után olyan pénzügyi irányzat indult meg: mindent összefuzionáltatni, — míg rájöttek arra, hogy sokkal jobban felelnek meg a célnak a szolid alapokon dolgozó kis vidéki intézetek.

Erről szólnom kellett azért, mert számos esetben csak hogy ujjal nem mutattak rá: *íme ez az ember az oka, hogy a Kézdivásárhelyi Kisebítő Takarékpénztár és a Kézdivásárhelyi Takarékpénztár nem fuzionált.*

Sőt voltak egyesek, akik azt hitték, hogy személyi kérdések és ambíciók miatt voltam ennek ellene! — Tévedés! — Én ma is, mikor valóságos martirium egy kisebbségi magyar bank vezetőjének lenni, az önállóan dolgozó, agyon nem fuzionált, kis vidéki pénzügyi intézetek híve vagyok. Nem vagyok ellene azonban az érdekközösségbe tömörülő összefogásoknak, ha ez az intézetek önállósága sérelmet nem szenved.

De mindez egyelőre alku a medve bőrére. — Most az erről való tárgyalás nem aktuális. Most meg kell mentenünk először a konverzió sujtotta nehéz helyzetből a kis magyar tőkéket, hogy az erdélyi magyarság ez utolsó filléreit is el ne veszítse. Ha Isten kegyelméből ezen túl leszünk, akkor még mindig ráérünk gondolkodni, hogy melyik a helyesebb út. — Meg vagyok győződve, hogy a súlyos viszonyokra való tekintettel is sikerülni fog a különböző, de egyformán ugyanazon célt szolgáló nézeteket közös nevezőre hozni és megtalálni azt a leghelyesebb utat, mely a székelység boldogulását szolgálja.

A dr. Molnár Dénes kedves barátom által említett felvilágosító propagandára nagy szükség van. — E tekintetben intézetünk a helyi Magyar-párt vezetőivel idejében érintkezésbe is lépett s hogy ily irányban lépések nem tétettek, annak oka az, hogy várunk az Erdélyi Bankszindikátus rövidesen megtartandó közgyűlésére, mivel ezen szindikátus vezetőségének és más tekintélyes faktoroknak nézete szerint a konverziós törvény kisebbségekre sérelmes intézkedés, helyesebben a kisebbségek mellőzése nem állhat meg s ezen törvény valószínűleg rövidesen helyesbítésre szorul. — Ebből is az látszik, hogy az az adós jár jól, aki már most idejében és közvetlenül kiegyezik bankjával, hitelezőjével.

Bothár L. Vilmos,

a Kézdivásárhelyi Takarékpénztár vezérigazgatója.

Nyilvános köszönet a Kv.-helyi Múzeumnak adományozott tárgyakért

189. Szőcs M. Lajos kereskedő: 4 drb régi pénz. 190. Kézdivásárhelyi József kereskedő 1 drb himzett kép, 1 drb lap Károly király és Zita kezei között, 1 drb kézirata, 191. Kovács J. István szerkesztő 1 drb ezüst pénz, 3 drb naptár. 192. Szabó Ödön 14 drb pénz, 2 drb szővőszék alkatrész. 193. Solyom Ferenc ny. járásbíró 1 drb kitömött madár. 194. Szabó József ny. igazgató 3 drb pénz. 195. Tóth Balázs Szabó Teréz 4 drb. könyv, 1 drb lappeldány, 2 drb okirat. 197. Hosszu József cipész Széchenyi István színyomása arcképe. 197. Dr. Tuzson Ferenc bírtokos (Alsócsernáton) 8 drb orosz bankjegy. 199. Crisan Miron trafikos 6 drb orosz bankjegy. 200. Simon Imre bírósági szolgá 2 drb régi lappeldány. 201. Kovács Lajos jogszigorló 5 drb könyv. 202. Dr. Gábor László elnökbíró egy régi ezüst pénz. 203. Hosszu Andor bizt. ügynök 5 drb. orosz bankjegy, 1 drb rézpénz, 204. I. Diénes Kálmán 5 drb bokaj, 1 csompe, 4 drb régi edény, egy régi tintatartó, 4 pipa, egy Bocskay-kép, egy régi varrógép (a varrógép kezdetleges típusa) 19 drb nyomtatvány, egy szivartartó, 6 drb régiség. 205. Mágóri Mózes gr. Apponyi Albert cserépből készült relikvia. 206. Szép Ödön keresk. 2 drb bankjegy, 8 drb ércpénz. 207. öz. Nagy István Csizsár Mária Nagy László festőművész ifjúkori aquarellje (Kovács Anna 5 éves kislány a ravatalon) 208. Molnár Róza árvaházi növendék 1914 évi háborús bronz-plakette.

Megnyílt a B.-pesti Nemzetközi vásár.

Budapestről jelenti a tudósítónk: Szombaton, május 7-én reggel 9 órakor megnyílt a Budapesti Nemzetközi Vásár. A magyar iparnak, a magyar kereskedelemnek és a magyar népművészetnek ez a nagy parádéja lázas izgalomba hozta egész Budapestet, amely zászlódizbe öltözött ünneplé ez a mai viszonyok között fokozottan nagyjelentőségű eseményt. A Városliget felé özönlik a nép, a paloták ablakából kíváncsi szemek gyönyörködnek a különböző népviseletekben pompázó és sűrűn fel-felbukkanó csoportok elvonulásán, a kereskedők örömdörögve élvezik a szemmel látható idegenforgalmat, az utasteken végeláthatatlan sorokban robotnak az autók a Vásár főkapujához igyekezve.

Ez a főkapu ott emelkedik toronymagasságban a Stefániaúti főbejáratnál, mint hatalmas felkiáltójel, amely biztos kézzel írodott egy nagyszerű mondat után: „Dolgoztunk, alkottunk, itt vagyunk!”

A főbejáratnál megtorpannak az autók gyors egy-másutánban villant ki belőlük a meghívott előkelőségek: a kormány és a budapesti diplomáciai testületek tagjai, az országgyűlés és a főváros vezető egyéniségei és képviselői, a hatóságok, az intézmények, a társadalmi szervezetek reprezentánsai, a művészi, a gazdasági, a társadalmi élet kiválóságai, a külföldi látogatók illusztris egyéniségei. Tizenegy óráig szakadatlanul tart a meghívottak özönlése s közben megérkezik Kenéz Béla dr., Magyarország ipar és kereskedelemügyi minisztere, aki a fogadóbizottság kíséretében nyomban indul is már a vásár megtekintésére. Déli 12 órától kezdve pedig már a nagyközönség részére is megnyílt a vásár s e perctől kezdve a jegypénztárak és a jegyszedők alig győzik már a munkát.

Feltűnik, hogy már az első órákban is rengeteg a külföldi látogatók száma. Igen fontos ez, mert a külföldiek hatalmas érdeklődése azt jelenti, hogy az emberek erős hittel bíznak a viszonyok közeli jobbrafordulásán, már mernek utazni, mernek vásárolni és csatlakozni kereskedői érzékkel már készülődni arra, hogy hamarosan fellendül majd a kereskedelem és ezzel együtt bekövetkezik az élet gyors gyógyulása is. A legutóbbi külföldi messéken még nyoma sem volt ennek a bizakodó hangulatnak s amíg azok az érdekeltek tartózkodásának jegyében multak el, addig a most megnyílt Budapesti Nemzetközi Vásár már az első napon is páratlan sikerrel kérkedhetik.

Feltűnik és jólesik, hogy az idei vásáron a közönség minden olyan dolgot megkap, ami csak kényelmét szolgálhatja. Ruhátár, borbély, pihenők, vendéglő, kávéház, cukrászüzem, mindenhol fedett sétányok, tolmácsok, cicerónék, váms- szállítmányozási, — biztosító intézeti kirendeltségek, pénzváltók, informáló iroda, exportiroda, ahol a devizakedvezmények igényelhetők, a kamara képviselő-közvetítő irodája, posta és távirat hivatalt, interurbán-telefon, rádió-adóállomás, ahonnan bárki küldhet üzenetet, reklámkirendeltség, az összes külföldi lapokat árusító központ, orvos, utólagos vizumot adó iroda, a nap minden órájában tanulságos, ismeretterjesztő és szórakoztató előadások a kongresszus-pavilonban, olcsó filléres kóstolók mindabból az izes zamatos ételből-italból, csemegéből, nyálakcságból, amit csak a nagyszerű magyar föld, magyar konyha és magyar élelmiszeripar produkálni tud. És van a vásárnak olcsó, de különleges finom „B. N. V. Hungaria” nevű cigarettája is, amelyet a vásár területén gyárt a közönség szemeláttára a M. Kir. Dohány jövedék.

Természetesen nincs még itt mindenki, akit a vásárra várnak. A külföldről és a vidékről nagy tömegek érkezését jelentették s minden napra újabb tömegeket várnak.

HIREK.

SZÉKELY UJSÁG

Politikai hetilap.
Megjelenik minden vasárnap reggel.

April.

7

1932.

Majláth püspök jubileuma. A kézdivásárhelyi róm. kath. gimn. és tanítóképző tanártestülete és ifjusága május elsőjén ünnepelte dr. Majláth Gusztáv Károly gróf püspökének szentelésének 35-ik évfordulóját, melyet összes kath. iskolái és egész Erdély társadalmá megünnepelt és az ünnepségben résztvettek más felekezetekhez tartozók is. A róm. kath. templomban d. e. 10 órakor Kovács András tanítóképződei igazgató tartott ünnepélyes misét, melyen a tanítójelöltek énekkara művészen adott elő több egyházi éneket. 11 órakor pedig a gimnázium tornacsarnokában gyűlt össze szép közönség a műsoros ünnepélyre, melynek kiemelkedő részei voltak dr. Boga Alajos igazgató ünnepi beszéde és dr. Vargha Béla főgondnok bezáró beszéde. Mindkettő alapos tanulmány volt és nagy hatást tett úgy a közönségre, mint az ifjuságra. Dr. Boga Majláth püspöknek apostoli élethivatását és főpapi működését ecsetelte élénk színekkel lebilincselve a hallgatói figyelmét. Dr. Vargha Béla pedig szintén a püspök önzetlen, nemes munkásságára, életére rámutatva, felsorolta azokat a küzdelmeket, nehézségeket, melyek az utóbbi másfél évtizedben része volt nemcsak neki, hanem a magyarságnak. Azután az ifjusághoz intézett megszívlelendő, meleg szavakat, munkásságra, tanulásra stb. buzdította. Az ünnepélyen két számmal szerepelt az ifjusági zenekar, a megnyitó és záró zenedarabokkal, melyek precízül, jó összehangolással voltak előadva. Továbbá ugyanezt állapítjuk meg az ifjusági énekkar Népalegyvelegéről. Még két tanuló, Simon János VI oszt. és Ambrus László III. oszt. tanulók szavatai érdemelték ki a tapsot. Az ünnepély szépen sikerült és magas színvonalu volt.

— **Zászlóavatás Bereckben.** A berecki, különböző szakmabeli iparosok az egyházatartozás jelképezése céljából egy zászló beszerzését határozták el. A zászlót már e hó 22-én (szentháromságvasárnapján) fel is akarják avatni. A felavatási aktust ft. Kicsid Béla, r. kath. püspök és Szabó Jenő ref. lelkes fogják végzei. A zászlóavatási ünnepség iránt széles körben nagy érdeklődés figyelmeztet.

— **Halálozások.** Dr. Szini János szarhegyi orvos 73 éves korában elhunyt. Az alibi születésű orvos, aki Felcsik közönsége előtt nagy népszerűségnek örvendett, városunkban a Szini és Herepei családokkal állott rokonságban. Szini Albert gyógyszerész testvérét, Szini Lajos székely író édesatyját gyászolják az elhunytban. — Szász Bálint fazekas-mester 70 éves korában meghalt városunkban. Szerdán délután temették.

— **Uj közjegyző.** Amint múlt számunkban megírtuk, Andru Victor dr. közjegyzővé nevezték ki városunkba. Az új közjegyző helyettese dr. Jancsó Gábor.

— **Az Árvaház második estélye.** Május 2-án, hétfőn este volt az Árvaház javára rendezett második műsoros est, melyen valamivel nagyobb közönség vett részt, mint az először, de még mindig sokan hiányoztak. Iparos, kereskedő pl. alig volt jelen. Pedig a jól sikerült program megérdemelte volna, hogy többen legyenek ott és ezzel segítsék a bajba jutott Árvaházat. De hát sok embernek nincs szíve! Az estély Szűcs Mihály tanár lebilincselő felolvasásával kezdődött. A fiúk és leányok tanítása közti különbségekre stb. humorosan és szatirikusan mutatott rá. Felolvasása nagy hatást váltott ki, a közönség tetszését megnyerte. Utána I. Diénes Lili szép, csengő hangon énekelte Hetényi Heidelberg Altató dalát s utána egy kedves más nótát, élénk tapsot szerezve. Majd Lázár István áll. főgimnáziumi tanár nagy hatással szavata Petőfi Apostol-ának nagy részletét s utána Matei Aristid járásbíró hegedűjátéka következett, ki Godard Berceuse de Jocelyn, továbbá Si

vous l'aviez compris című műveket adta elő, nem közönséges zenei képességéről és készségéről téve tanuságot. A nagy műveltségért a közönség zajos tapsal honorálta. Ugy Diénes Lili énekét, mint Matei bíró hegedűjátékát Jancsó Aranka kísérte zongorán a töle megszokott kitűnő játékkal. Ezután egy vendég hölgy, Zizi Cretoiu szavalt román költeményt, Bárson: Poemul mării, Cosbuc: Ispita és Cerna: Părâu și floarea címűeket adva elő oly drámai tüzrel, hogy azok is, kik egy szót sem értettek a szavaltból, megtapsolták. Végül egy mulatságos tréfás jelenetet adtak elő Szabó Magda, Váradi Teréz, Pokorny László és Tompa K. A jól sikerült est rendezéséért dr. Rozván Istvánné, dr. Botos Józsefné és Albert Vilma urhölgyeket elismerés és az árvaház hálája illeti.

— **Merénylet a francia köztársasági elnök ellen.** Egy Borbulon nevű orosz emigráns, akit anarhistának mondanak, revolveréből kétszer rálőtt Doumerge francia köztársasági elnökre és életveszélyesen megsebesítette.

— **Anyák napja szentháromság vasárnap d. u.**

— **A VÁROS GYOMRA.** Érdekes statisztikát állított össze Szűcs L. Ferenc városi állatorvos arról, hogy a város közönsége a múlt esztendőben mennyi húst fogyasztott el. E szerint levágásra került: 5 drb bika, 132 ökör, 272 tehén, 33 növendék marha, 510 borjú, 7 bivaly, 173 borbély, 435 bárány, 10 kecske, 16 kecske-olli, 1310 sertés és malac. Természetesen azokról van szó, melyek a vágóhídon végezték be állati sorsukat. Ezeknek pedig átlagsulya — tevékeny állatorvosunk hozzávetőleges kiszámítása szerint — 201,635 kilógram. Az így elfogyasztott húsmennyiséghez természetesen kézdivásárhelyi ősi szokáshoz híven borocska is kellett, tehát kiszámítani is nehéz volna, hogy mennyi nedű folyt le azon a bizonyos garaton, mit neveznek más néven (örökké szomjas) toroknak is.

— **Társas utazás.** A Kath. Otthon Pünkösdi szombatján Csiksomlyóra társas utazást tervez. Jelentkezni lehet Angeli Sebő titkárnál.

— **A Mágán Miskára nagyban készülődnek a gyermek szereplők, kiknek nevét a jövő számunkban hozzuk.**

— **Sport.** A múlt vasárnap a K. S. E. a Brasovia ifjuságával mérkőzött. Eredmény 5:2 utóbbi javára. Ma délután bajnoki lesz Spartával.

— **Felakasztotta magát.** Lukács Ferenc 17 éves szabóinas gazdájának, Paizs Sándor szabó lakásán felakasztotta magát. Tettenék okát nem tudják.

— **Irtani kell a kutyákat.** Amióta ellőrülték a kutya-adót, a kutyák is megsaporodtak. Különösen városunkban feltűnően sok a kutya, úgy, hogy különösen este veszedelmes túlik már a járás! Kérjük a városi tanácsot, hogy rendeljen el szigorúbb ebzárlatot.

Tribunalul Județului Treiscaune.

No. 772-IX-A 932.

Anunțăm D-ului Dr. Victor Andru notar public din Târgul-Săcuș referitor la deschiderea biroului de notat public.

DECIS.

Tribunalul Ia la cunoștință că D-l Dr. Victor Andru notar public din Tg.-Săcuș la 4 Maiu 1932 deschide biroul său de notat public în Tg.-Săcuș Str. Nicolae Iorga No. 4 (în casa lui Dr. Gavril Jancsó) și despre acasă în sensul art. 15, Legea XXV din 1874, încunoștințându-l autoritățile competente și spre publicare Gazeta Oficială a Județului Treiscaune, Administrației Gazetelor Székely Ujság și Székelyföld din Tg.-Săcuș.

L. S. Sfântu-Gheorghe, la 28 Aprilie 1932.
Președinte: s.s. Dr. I. Tana. Greșier: s.s. Vizi Coloman.

No. G. 1344/1932.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul portărel delegat prin acesta publică că în baza deciziei No. G 1344/1932 a judecătorei de ocol Tg.-Săcuș în favorul reclamantului Dr. Keresztes István avocat repr. prin avocatul Dr. Diénes Odón pentru încasarea creanței de 3000 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 17 Maiu 1932 orele 3 a. m. la fața locului în Tg.-Săcuș Strada Regala No. 30 unde se va vinde prin licitație publică judiciară 1 pat, 1 coas, 1 dulap, 1 masa de scris, 6 scaune, 1 divan de plus, 1 bufet în valoarea de 5500 Lei.

În caz de nevoie și sub preț de estimare.
Târgul-Săcuș, 15 Aprilie 1932.

Stefan Vantsa, portere delegat.

NYILT-TÉR)

Köszönetnyilvánítások.

Mindazok, akik felejtethetetlen férjem temetésén megjelenvén, részvétellel voltak és osztozkodtak mély bánatunkban; fogadják hálás köszönetem nyilvánításait.

Csiklaplaca, 1932. máj. 1.

özv. Kovács Lajosné.

Mindazoknak, akik megboldogult öcsém temetésekor részvétellel felkerestek, temetésén jelen voltak, gyászoló családnak és hozzátartozói nevében ez uton mondom a legmélyebb köszönetet.

Szeretett református dalostestvéreim szintén fogadják hálás köszönetünket őszinte szívből fakadó részvétiért.

Kézdivásárhely, 1932 május 1.

Kovács József

ref. k.-tanító.

Felhívás.

Felhívjuk az összes biztosított feleket, hogy biztosítási kötvényeiket csak általunk személyesen ismert biztosítási hivatalnokoknak adják át, mert az utóbbi időben egyes fölt ment ügynökök a felektől a kötvényeket átveve, azt más intézeteké átjuttatták, a feleknek pert és két-három helyre való díjfizetést akasztanak a nyakába. Saját érdekük tehát, hogy elővigyázatosak legyenek

Siklódi Albert.

Ezen rovat alatt közölték nem vállal felelősséget sem szerkesztőség, sem a kiadóhivatal.

A mozi műsora.

A városi mozgószínházban május 7-8-án egy nagy kiállítás a Celil B. de Mille világírú rendező legjobb alkotása a

MADAME SATAN

felülmúlhatatlan technikával alkotott hatalmas sláger filmje megy. Aki megnézte a „Dinamit” című filmet, az meg fogja ezt a filmet is nézni, mert ez minden cselekedetében és alkotásában felülmúlja. Mindenütt, ahol ez a film már játszott, csak az elismerés és a dicséret volt róla.

Jön: Május 15-re, pünkösdi első napjára az „Idegen Légió” első rangú izgalmas dráma és 16-17-re az „Egy test két lélek” nagyszabású bűnügyi dráma.

Szép Róbert

fűszer, fonál, festékárak,
üveg, porcelán- és
zománcedény
kereskedése,
bánati lisztek raktára
Üvegezés és képkeretezés.

Târgul-Săcuș--(K.-vásárhely.)

Hírdetéseket jutányos árban közöl a Székely Ujság

Révész Ernő

háromszék megyei osztály-sorsjáték főelárusító értesíti a közönséget, hogy az árusítással K.-VÁSÁRHELYEN Mihály László urat bizta meg. Árusító még a KOVÁCS-hirlapiroda

SEPSISZENTGYÖRGYI
főelárusító Szabó László ny.
igazgató.

NE FOGADJON EL, csakis
Révész Ernő névvel ellátott
sorsjegyeket.

240.000.000 nyeremény

II. húzás május 24-25.

Vegyileg tisztít és fest

présel többféle minőségben, női- és férfi kiizzadt filz-kalapokat tisztít anélkül, hogy formáját elveszítené, a legjutányosabb árban. — B. tudomásra hozom, hogy műhelyemet

német gyártmányu gyapjufésűlőkkel

kibővítettem.

Bartos Boldizsár

TÂRGUL-SĂCUȘ
KÉZDIVÁSÁRHELY.

Tipografia „MINERVA” nyomda Târgul-Săcuș (Kézdivásárhely.) 1932.